

Rigsdagstidende.

1850. Forhandlingerne paa Landstinget. № 60.

22de Møde.

Mandagen den 4de Marts.

(Fortf.)

Ordføreren (fortsat): Hvad den 78de Paragraph angaaer, hvorpaa Endringsforslaget væsentligt hviler, da har jeg udtalt min Overbevisning om, hvad § 78 gaaer ud paa, og de Herrer, der have stillet Endringsforslaget, slutte ogsaa, saavidt jeg har opfattet deres Foredrag, kun analogisk fra den 78de §, ligesom det vel ogsaa, naar man læser denne Paragraph igjennem, bliver indlysende, at den slet ikke har Rigsretten for sig, at den derimod kun angaaer de sædvanlige Dommere, der beskikkes af Kongen, og med Hensyn til hvilke det er foreskrevet, at de ikke kunne affattes uden ved Dom, ligesom de ikke kunde forflyttes imod deres Villie. Disse Bestemmelser og de øvrige Bestemmelser i § 78 saavel som de Paragrapher, der gaae umiddelbart iforveien, passe paa de almindelige Domstole, men aldeles ikke paa Rigsretten. Da nu tillige Rigsretten er en Domstol, der er sammensat paa en ganske extraordinair Maade, en Domstol, hvis Dommere kun vælges paa Tid, hvis Dommere, hvad angaaer dem, der udværgnes af Landstinget, ikke fremgaae af en Beslutning af Regjeringen, men fremgaae gennem dobbelt indirecte Valg fra Folket, og, da enhver Fornæelse af Landstinget og dermed forbundne Fornæelse af Rigsretten, saavidt den udgaaer fra Landstinget, ligeledes ere Acter, der ikke udgaae fra Regjeringen, men udgaae fra Folket gennem de omhandlede Valg, saa forekommer det mig, at der er en saa væsentlig Forskjel mellem de almindelige Domstole i Landet og den særegne Domstol, hvorom her er Spørgsmaal, at man paa ingen Maade kan drage en saa analogisk Slutning, som den, der er draget fra § 78 i Grundloven ved en Fortolkning af § 72.

At gaae ind paa de forskellige Betragtninger, der kunde have foresvævet Lovgiveren ved at give disse Bestemmelser i Grundloven, at gaae videre ind paa dette, end allerede er gjort, skal jeg ikke opholde den ærede Forsamling med. Jeg indseer meget vel, hvad der kan paabe- raabes for og imod i denne Henseende; men det er min Overbevisning, at baade Grundlovens Ord og de Principer, som gaae gennem Grundloven, og navnlig gennem Bestemmelserne om Rigsretten, aldeles ikke tillade, at den, der var udtraadt af Landstinget, skulde kunne fungere i Rigsretten. Jeg har saaledes ogsaa gjort opmærksom paa, hvad en anden æret Landstingsmand henledte Tingets yderligere Opmærksomhed paa, nemlig de betydelige Anomalier, som vilde fremgaae af det Modsatte, idet, uagtet Rigsretten gennem sin halve Deel skal saa at sige forestille Landstinget, ikke desto mindre Rigsretten dog maa see for den største Deel af Perioden kom til ved disse sine Medlemmer ikke at forestille det nuværende Landsting, men derimod det Landsting, som havde ophørt at være; det er Noget, som jeg ikke kan bringe i Overensstemmelse med den Tanke, som jeg troer gaaer igjennem Grundloven. Det Betænkelige, som er yttret med Hensyn til Indskyldelsen fra Regjeringens Side paa Domstolene i Almindelighed, kan vel ogsaa saa meget mindre være afgørende i Henseende til Dommere som dem, hvorom der er Spørgsmaal her, som det jo er en Appel til Folket, hvorom Talen er, og hvoraf det nye Landsting skulde fremgaae, der atter vilde komme til for en Deel at danne den nye Rigsret, og derimod ikke en umiddelbar Foranstaltning fra Regjeringens Side, hvorved denne, saaledes som i Henseende til almindelige Dommerembeder (Hvad der maa være tilfældet i § 78) kan affatte en Dommer og indsætte en Anden i hans Sted efter egen Smag og Behag. — Jeg troer ikke, at man